

שני שירים

אילנה שמיר

ראיתי אותם

ראיתי אותם חוזרים
דוממים,
הפה אינו מגלה - אף העינים דובבות,
הולכים בעולם לא להם
סהרורים.

הם פגשו את המלאך

פנים אל פנים,
נאבקו עמו עשרת מונים, והוא
נע בקרב ירכם - וילד
נפל החבר.

הם יושבים בבית

ללא מעש.
העתון והספר נשמטים מידיהם,
בעינים בוחות מביטים בעד הקיר
בחלל הריק.

בצאתם לרחוב פניהם מועדות

לבית החולים,
שם מתגלים לעיניהם עקבות המלאך:
רגל קטועה, עין סתומה - חזקה
לא נשמעת.

לפנות ערב יתאזרו עז לבוא

לבית אבל.
לא הלה לבם בקרב כשם שייכם
בהקישם בדלת שהוא לא יחזר
לפתחה.

הם יושבים בחדר כאלו אשמו

נכלמים.
עיני התמונה עוקבות אחריהם
כפני המלאך שראו - ונערים היו לגברים
שתומי עין.

ידענו כי הקיץ יחלף

ידענו

כי תקיץ יחלף

ובבוא הסתו

לפתע ירד עלינו היורה

והאדמה תספג את הגשם

כשם שספגה בקיץ זה

את הדם.

ולא רותה.

אכן ביום גלבש בגדים חמים

ובלילה נתכסה בשמיכות,

נדליק את התנור.

ובארון בגדים - המעיל החדש -

שאיש לא ילבשם.

סערוט ישתוללו בחלוננו,

ירעידו את התריסים -

ועדין לא נמרו לבנות

את קברי תקיץ שחלף,

וכבר כורים קברים חדשים.

הסערה כוספת עצים

על הקברים אי-שם בהר,

וגשם-נעף מכה על שריון היבש

של הדם הקרוש בלב האדמה.

נתלים מתפרצים

קולחים - חומים, מלכלכים -

במדרון החשוף של ההר, בבקעה,

גבלעים אי-שם בים

או בבצות.

ומי מחר לא יחזר לביתו?

בא השלג האלם

ובן לילה הטמין הקברים,

הכריע העצים: גזעיהם וענפיהם

פוזרים כגיפות אחרי הקרב.

במקום שלא נטעו בו עצים

לא נותרו פגרי עץ אחרי השלג.

ומי שהיו לו בנים

ונותר שם קבר אחרי תקיץ שחלף,

לא יגמר לבנותו

לעולם.